

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Sol Triplex In Eodem Universo

Hermann, Amand

Sultzbaci, 1676

Tertia. Complectens plura dubia de Privatione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95850](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95850)

VIII.

Privatio
principiat,
quando non
est.

Dico 3. Privatio principiat mutationem actus, quando ipsa privatio non est. Hæc est communior, ut testatur Maftrius, & colligitur ex Scoto 2. d. I. q. 5. & alibi.

Probatur Conclusio: Quia privatio tunc principiat mutationem, quando actu est mutatio, sed quando est mutatio, tunc non est privatio; ergo privatio principiat, quando non est: patet ma. quia actu principiare, & actu principari sunt correlativa, ita ut unum sine altero esse non possit: probatur mi. quando actu est mutatio, est etiam forma, quæ acquiritur, subiectum namq; mutari aliud non est, quàm nunc aliter se habere, quàm ante se habuit per novam formam, sed quando est forma, non est ejus privatio; ergo quando est mutatio, non est privatio, & consequenter principiat, quando non est.

IX.

Dices: Sic posset quoq; dici, quòd mutatio principietur quando non est, cum non sit major ratio de uno ac altero, sed mutatio non potest principari, quando non est; ergo nec poterit privatio principiare, quando non est. R. negando sequelam, disparitas est, quia privatio principiat per modum termini à quo, mutatio verò principiatur veluti realis transitus à termino à quo, ad quem: adeoq; esse nequit, ut principietur, quando non est, cum principari transitum aliud non sit, quàm incipere transitum, nihil verò potest dici incipere quod non est.

Instabis: Nullum principium potest principiare, quando non est, nec ulla privatio potest esse, si principium non sit, ergo. Sed R. dist. ant. Nullum principium positivum, concedo, negativum, seu privativum, nego ant. & consequentiam. Itaq; licet semper principium positivum debeat esse, dum res principiat, de illo quod tantum negativè concurret, hoc non est necessarium: quia hujus principii particulare est, ut dum res principiat, auferatur & tollatur, ita ut non sit, quia alium principian- di modum non habet, quàm ut præcedat immediatè mutationem. Sed Contra Conclusionem directè

X.

Opponitur ex
Met. 2. ubi ait:
quod abicitur: &
alibi docet, id,
quod fit, nondum
esse, dum fit, sicut
etiam id quod
corrumpitur; ergo
etiam privatio
dum abicitur, seu
dum principiat,
esse debet, &
consequenter
principiat, quando
est. R. Aristotelem
ibi loqui de rebus,
quæ generantur &
corrumpuntur
subjectivè, idcirco,
quòd id, quod fit,
non sit in esse
completo & perfecto,
& contra id, quod
corrumpitur esse,
quantum ad materiam
scilicet; Vel dicitur,
Aristotelem in primo
loco loqui de
mutatione successiva,
in quâ semper
aliqua pars formæ
post aliam abicitur,
prout contingit in
alteratione
accidentali.

XI.

Argumentum
ex ratione.

Arguitur ex ratione: privatio principiat quando expellitur à forma, sed expellens & expulsum sunt simul; ergo privatio etiam debet esse dum expellitur. R. dist. mi. sed expellens & expulsum debent esse simul, si se expellant efficienter, aut per verum contactum, concedo mi. si se expellant per suam simplicem po-

sitionem, prout facit forma, concedo mi. & nego consequentiam. Itaq; quando forma se ipsam ponit in materia, tollitur privatio, quod adhuc non requirit, ut dicantur simul esse.

Instatur: Illud debet necessariò esse de quo verè prædicari & affirmari potest in recto & tempore præsentis, sed de privatione, dum privatio prædicatur in recto ejus principiat, ergo: probatur, quia etiam secundum dicta privatio principiat, dum recedit, sed hoc est in presenti, ergo est defacto, quia illud quod non est, non potest dici recedere, seu quòd recedat. R. negando mi. ad cujus probationem dico, quòd recedere non significet esse, sed fuisse, licet verbo de presenti exprimat, quare cum privatio recedit, quando principiat mutatio, privatio tunc non est, sed immediatè ante à fuit: ita quòd idem instans mensurans primum esse generationis mensurat, etiam primum non esse privationis & generationi est intrinsecum, privationi verò extrinsecum, & sic cum primò est mutatio, primò non est privatio, & in hoc sensu potest fieri transitus à termino non existente.

Urgetur: Sequeretur, quòd si etiam in hoc sensu possit fieri transitus à termino non existente, quòd subiectum semper mutaretur, sed hoc est inconveniens, ergo: probatur sequela, quia subiectum sub forma existendo continuum habet transitum ab ipsa ad eam, ergo. R. negando sequelam; Quia hoc tantum verum est quando privatio non est primò, quia mutatio dicit respectum ad formam, ut novam, & non ut jam possessam.

QUÆSTIO III.

Complectens plura dubia de Privatione.

Solent nonnulli, quæ fufissimis questionibus multa adhuc de privatione tractant, quomodo videlicet opponatur cum formis? tollatur? specificetur? & utrum detur privatio privationis, ac his similia? verum tamen existimo, rem tantæ utilitatis non esse, ut quis prolixo tractatui immoretur, nè tamen planè omittatur, per nonnulla quæ sita rem expediam totam, sic itaq;

Quæres, An privatio possit tolli per formam oppositam, nec ne? R. Si privatio consideretur, ut est negatio, tolli quidem potest totam absq; forma, non tamen totalitèr, si verò spectetur, ut est privatio quid distinctum, ad minus per connotata, & totam, & totalitèr tolli per formam eamq; solam. Ratio resolutionis quoad primam partem, est, quia in illa consideratione non distinguitur, sicut nec aliàs à negatione, nisi ratione connotationis ad subiecta, ita ut unius subiectum sit aptum natum, & alterius sit ineptum, ad habendam formam, sed potest tolli ineptitudo ista; ergo tunc tollitur tota privatio, ut est negatio, nondum tamen totalitèr, quia necdum inest forma, adeoq; adhuc est carentia. Ratio secundæ partis est, quia in illa consideratione privatio & forma sunt opposita, inter quæ non datur medium respectu subiecti capacis; ergo necessariò alterum eorum inest: ant. patet: probatur consequentia. Quia idè dicuntur aliqua

aliqua immediate opposita, quia nihil potest inter ea mediare in eodem subiecto, sed inter privationem & formam oppositam, nihil mediat, ut dicebat antecedens; ergo per positionem unius, necessarium tollitur alterum, & consequenter si ponatur forma, tollitur privatio tota & totaliter.

Quæres 2. An privatio tollat formaliter formam? R. Si per se formaliter intelligatur, quasi deberet tolli per formam aliquam, negativè. Si verò per se formaliter intelligatur se ipso tollere, & non per aliud à se productum, efficienter, affirmativè. Ratio resolutionis, quoad primam partem est, quia privatio non est aliqua forma, nec privativa, ut patet ex dictis, sed oppositum formæ; ergo in illo sensu nequit tolli formaliter. Ratio partis secundæ est: Quia posita sola privatione, nullo alio tollitur forma, & definit totaliter in subiecto; ergo si hoc sufficit, ut dicatur tolli formaliter forma, hoc faciet privatio, ergo.

Quæres 3. An in materia unica tantum sit privatio vel plures? R. conformiter ad dicta, quod privatio & negatio, non distinguantur nisi penes connotata, esse plures privationes, Ratio est, quia sunt plures carentiæ, sed carentia est privatio; ergo plures privationes, quod si diceretur verò, privationem esse ipsam aptitudinem, contrarium foret sentiendum, utpote, cum generalis aptitudo, & potentia materiæ sit unica, ut ex dictis constat.

Quæres 4. Unde privatio desumat suam unitatem & distinctionem? R. Privationem (idem est iudicium de negatione) desumere suam unitatem & distinctionem specificam à re negata, numericam verò ab unitate numerica formæ & subiecti, ita quod uno, vel altero deficiente non sit amplius eadem privatio. Ratio resolutionis quoad primam partem est, quia non est aliud à quo privatio congruentius desumat suam unitatem & specificationem, ergo: probatur ant. quia non sumit suam unitatem à subiecto in quo subiectatur; ergo à nullo alio: patet consequentia, quia præter rem negatam non est aliud à quo potius deberet desumere suam unitatem & distinctionem, quam à subiecto; probatur ant. Quia si privatio distingueretur penes distinctionem subiecti, sequeretur, quod privatio albedinis in pariete, & privatio albedinis in Cygno distinguerentur specie, sed non est ulla necessitas multiplicandi has specificas distinctiones, ergo. Ratio resolutionis quoad secundam partem est: Quia si eadem numero esset privatio albedinis in homine & in Cygno, sequeretur, quod destructa privatione albedinis in homine, destrueretur privatio al-

bedinis in Cygno & e contra, sed hoc est falsum, ergo.

Quæres 5. An detur privatio privationis, vel negatio negationis? R. absolute negando: Ratio est multiplex. Nam in primis si daretur privatio privationis, non esset ratio, quare non daretur privatio peccati in omni subiecto, in quo est forma opposita, cum peccatum sit privatio, admissio adhuc autem isto, fatendum esset in Deo esse privationem peccati, quod est impium & blasphemum, ergo; probatur, quia tunc Deus esset natus aptus habere peccatum, quod impium esse, quis non videt? Deinde sequeretur, alterum contradictionis membrum non posse verificari, de quolibet contra communem omnium sensum. Tertio Absentiæ non est absentia, nec præsentia præsentia; ergo nec privationis est privatio: alioquin procederetur in infinitum, privatio autem est absentia formæ, seu alicujus positivi; ergo non datur privatio privationis. Quarto, tum quia nemo dicit, me habere privationem negationis visus vel cæcitatatis, tum quia ista multiplicatio privationum est omnino superflua, tum denique quia duæ negationes faciunt unam affirmationem, ergo.

Dices: Secundum modo dicta, hæc propositio est vera, non datur negatio negationis; ergo hæc est vera, datur negatio negationis; probatur consequentia, quia omnis propositio est affirmativa vel negativa, seu affirmativa vel negativa, sed illa est propositio & non affirmatio; ergo negatio, sed non alterius, quam negatio negationis; ergo datur negatio negationis; probatur mi. quia illa negatio negat dari negationem negationis; ergo ipsa est negatio negationis, & consequenter datur talis, quia negatio quæ negatur homo, est negatio hominis, & negatio quæ negatur asinus, est negatio asini, & sic de cæteris; ergo negatio quæ negatur negatio negationis, est negatio negationis. Hoc argumentum pomposum est, videturque gravidum esse, sed parturunt, montes nascetur ridiculus mus. Unde R. faciliter, concedendo ant. & distinguendo primum consequens; ergo datur negatio negationis mentaliter, & dependentè ab intellectu, in iudicio & conceptu mentis, concedo consequentiam, datur negatio negationis extra iudicium & conceptum mentis, à parte rei independentè ab operatione intellectus, ut vult replica, nego consequentiam. Unde consequentia illa est similis huic, non datur alius Deus; ergo datur alius Deus, vel potius sic, non datur negatio Dei; ergo datur negatio Dei.

VI.

Non datur privatio privationis.

VII.

